Pajka, Stanisław

Dionizy Maliszewski - współtwórca grupy "Narew"

Zeszyty Naukowe Ostrołęckiego Towarzystwa Naukowego 2, 134-135

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MUZEUM HISTORII POLSKI

DR STANISŁAW PAJKA

DIONIZY MALISZEWSKI — WSPÓŁTWÓRCA GRUPY „NAREW"

Dionizy Maliszewski urodził się 14 marca 1931 roku w Ostrołęce. Ojciec jego był nauczycielem, zaangażowanym działaczem społecznym, osobą powszechnie znaną i szanowaną w środowisku. Niewątpliwie atmosfera domu rodzinnego miała wpływ na kształtowanie się osobowości przyszłego poety. Wczesne kontakty z książką, a także z kulturą kurpiowskpą, wytyczyły jego drogę.

Dość szczęśliwe dzieciństwo przerwała najpierw II wojna światowa, a wkrótce potem aresztowanie ojca i jego śmierć w Oświęcimiu. W rejestrze więźniów figurował pod numerem 2005 — trafił więc tam w jednym z pierwszych transportów. Śmierć ojca stała się tematem wielu jego wierszy. Dużo miejsca poświęcił ojcu także w niewydanej powieści „Przed wyrokiem".

Wcześniej, gdy miał siedemnaście lat, utracił matkę. Jej także poświęcił wiele wierszy oraz całe fragmenty wspomnianej powieści. Młodszym rodzeństwem zajęli się najbliżsi, a potem on sam musiał stawić czoła trudnościom życia. Byłato więc niezwykle trudna młodość.

Dionizy Maliszewski był człowiekiem otwartym, towarzyskim, obdarzonym zdrowym poczuciem humoru, ale o życiu swoim mówił niechętnie i wiele faktów ukrywał, nawet przed przyjaciółmi. Taką zasłoną milczenia okrywał zwłaszcza sprawy związane z działalnością w gimnazjum, która zakończyła się aresztowaniem i wyrokiem. Wiadomo tylko, że był redaktorem szkolnej gazetki „Promieniści", która ośmielała się od czasu do czasu polemizować z zetempowską „Naszą Gazetką".

Jako poeta debiutował w 1951 r. w „Sztandarze Młodych" i od tego momentu był obecny w prasie regionalnej i krajowej. Drukowały go wszystkie pisma od „Twórczości" i „Życia Literackiego" poczynając, a kończąc na „Kamenie" czy„Warmii i Mazurach". Jednocześnie ujawnił się jako publicysta mocno związany z regionem i jego kulturą. Wiele lat był aktywnym korespondentem „Trybuny Mazowieckiej".

W ciągu trzydziestu pięciu lat twórczości poetyckiej wydał następujące tomiki wierszy: „Rzeźbione w bursztynie" (1967), „Chwila przed snem" (1968), „Czarne niezapominajki" (1979), „Przydroża" (1980), „Przesłanie" (1982), „Miniatury" (1984), „Witraże" (1985) i „Biały głos" (1986). Ponadto opracował i wydał almanach poetycki „Z kurpiowskiej niwy" (1974) oraz „Arkusze poetyckie Grupy „Narew" (1979). W tej szkatułce poetyckiej znalazł się jego arkusz „Ballady igroteski".

Jako współtwórca i opiekun grupy poetyckiej „Narew" redagował w prasie kolumny poetyckie prezentujące jej dorobek. Przez kilka lat był też prezesem Klubu Literackiego „Narew" i redaktorem wielu wydanych przez ten Klub tomików poetyckich.

W parze z aktywnością twórczą szła aktywność społeczna i polityczna. Wiele lat był radnym Wojewódzkiej i Miejskiej Rady Narodowej, członkiem Woje-

wódzkiej Rady PRON, Mazowieckiego Towarzystwa Kultury, Towarzystwa Przyjaciół Ostrołęki i Towarzystwa Kultury Teatralnej. Ostatnio założył i kierował pracami Klubu Kultury Literackiej.

Na krótko przed śmiercią ukończył „Antologię wierszy o Narwi i Ostrołęce".

Zmarł 22 sierpnia 1987 r. w Warszawie. Odszedł żarliwy poeta i publicysta, zaangażowany działacz społeczny, miłośnik i propagator kultury i regionu kurpiowskiego.

Wszyscy ponieśliśmy niepowetowaną stratę.